

6 ÎNTÂMPLARE HAZLIE

e povestește următoarea întâmplare din viața răposatului rege al Bavariei.

Acesta eră un mare muzicant; cântă cu mai multe instrumente; dar îi plăcea cu deosebire chitara. Avea obiceiul să iasă câte odată singur din oraș și să se plimbe pe câmp. Când găsea un loc frumos la umbră, se așeză pe vre-un trunchiu și cântă din chitară.

Intr'o zi găsisse un luminiș minunat într'o pădure. Pe când se desfătă cântând cu instrumentul lui favorit, aude pași mulți și șoapte împrejurul lui. Se oprește din cântat și ce vede? Câțiva țărani, cari îl auzise, fermecați de cântecul lui, se apropiară și-l laudară, luându-l drept un lăutar.

— Vrei să vii cu noi să ne cânti la cârciumă? E colea foarte aproape.

Și fiindcă vedeă pe presupusul lăutar că stă la îndoială, adause unul:

— O să-ți dăm să bei bere; ba poate să-ți și plătim.

Regele începu să râză și plecă, vesel, cu țărani.

Ajunseră la cârciumă. Aci țărani îl primiră cu mare bucurie și se așezară cu toții împrejurul lui.

După ce cântă câteva cântece, Regele voi să plece. Toți săriră să-l oprească, rugându-l să le mai zică unul.

— Și iacă-ți plătim...

Și începură să scoată fiecare ce putea, astfel că se strânsură vre-o trei, patru franci, după banii noștri.

Când isprăvî, își luă banii și se găteă să plece. Deodată cârciumarul, care până atunci își văzuse de treburi și nu băgase de seamă ne «lăutar», se apropia și, recunoscându-l, începū să-l salute cu respectul cuvenit.

— Dar cine este? întrebară toți mirați.

— E Regele nostru!..

Atunci toți se plecară înaintea lui, cerându-și iertare că nu l'au cunoscut.

— Nu am de ce să vă ert, răspunse regele; întâmplarea asta mi-a dovedit că nu sunt un lăutar așa de prost, fiindcă am câștigat bani cântând.

Apoi zise să dea bere țăranilor; însă adause:

— Banii nu vi-i înapoez. Am să-i păstrez ca aducere aminte într'o cutie de aur.

Preotul și Învățătorul

Precum Soarele și Luna sunt cei doi mari luminători ai pământului, astfel Preotul și Învățătorul sunt cei doi mari luminători ai satelor. Ei singuri sunt în stare să înlăture întunericul neștiinței și al superstiției. Ei amândoi pot face pentru țăranul român mai mult decât toți ceilalți slujbași ai țării la un loc.

Dar precum Soarele și Luna sunt „cei doi frați, care totdeauna se alungă și nici odată nu se întâlnesc“ tot asemenea—se pare—că se petrece și cu acești luminători ai satelor.

Pretutindeni se aud plângeri, că între preot și învățător nu este unire, nu este bună înțelegere, că, ce unul face cellalt desface, sau unul lucrează totul în sat și altul nimic, etc. Și, în adevăr, armonie și unitate de vederi între preot și învățător, mai rar. Și aceasta nu fără pricină, căci fără cauză nu poate să se petreacă asemenea stare de lucruri.

Lipsa de ocazii de a veni în contact unul cu altul cred că este principala cauză a acestei situațiuni.

Învățătorul își petrece mai tot timpul în școală și nu iese prin sat cu săptămânile; dacă vine cu școlarii la biserică, până să se desbrace preotul de vestminte și să-și îndeplinească celelalte datorii, trebuie să plece cu ei; în timpul sărbătorilor, când învățătorul e mai liber, preotul e mai ocupat ca totdeauna; apoi, dacă se mai întâmplă să nu fie amândoi în același sat, atunci nu schimbă o vorbă luni întregi.

De unde, deci, armonie și unitate de vederi? Ce fel de unire și sprijin, când unul nu știe ce vrea cellalt? Cum să aibă încredere unul în altul, dacă nu-și cunosc caracterul, aspirațiunile, dorințele, etc?

Trebuie a li se procură ocazii să vie în contact cât mai des; să se întrunească pe acelaș teren, căci, în prezent, deși lucrează pe acelaș ogor, totuși, acesta fiind destul de întins, poate lucra unul într'o parte și cellalt în alta fără să dea ochi.

Terenul, pe care s'ar putea întruni, este școala. Aici este locul potrivit, unde s'ar putea încheagă înfrățirea luminătorilor sa-